

erede Krigsminister personlig at faae et enkelt Spørgsmaal bevaeret, som har foreligget de Bedkommende til Bepaerelse, men den sande Bedømmelse af et saadant Lovforslags praktiske Betydning faar man først ved, at det forelægges i dets Helhed, og ved at der gives de Paagældende tilstrækkelig Tid til at sætte sig ind deri, inden de skulle udtale deres Dom derover. Jeg tror, at den høitærede Krigsminister ved næiere Overveielse — det er en Selvfølge, at jeg ikke venter, at den erede Krigsminister skal tage nogensomhelst Bestemmelse derom idag — vil tage saa meget Hensyn til vore Ytringer, at det vil foranledige ham til at faae saadanne Udtalelser indhentede. Jeg tror, at man ogsaa derved vil kunne naae et for Sagens Fremme heldigt og fuldstændig korrekt Standpunkt. Thi enten vil det Lovforslag, som den høitærede Krigsminister atter forelægger Rigsdagen, da vise sig at være i Samklang med de Høvedanskuelser, som findes hos den overveieude Del af Krigsmagtens, Hærens og Flaadens, høiere Befalingsmænd, og saa vil det være Ministeren en langt lettere Sag at komme næste Gang til os og sige: Hærens og Flaadens og mine Anskuelser falde sammen. Jeg skal sige forud, at, dersom jeg til den Tid har den Ære at sidde her i Salen, skal jeg fuldstændig høre mig for en saadan Samstemning. Men dersom en saadan Samstemning ikke fremkommer ligeoverfor et eventuelt Straffelovudkast, tror jeg ogsaa, at det er godt, at vi komme ud af den nuværende uklare Situation, og at det er bedre for os, at vi udtrykkelig vide, at naar vi i saa Tilfælde stemme om et Forslag angaaende Straffelov for Krigsmagten, saa vil Forholdet være dette, at det, vi egentlig stemme om, er, om vi ville følge Krigsministerens eller Krigsmagtens Anskuelser om disse Forhold. Hermed skal jeg slutte.

Krigs- og Marineministeren (Saffner): Det, der foranledigede mig til for en Stund siden at begjære Ordet, var en enkelt Ytring af det erede Medlem, som nu talte, men efter den Forklaring, det erede Medlem gav denne Udtalelse, kunde jeg i Grunden frasæle Ordet. Det, jeg vilde have bemærket, hvis den nærmere Forklaring ikke var given, vilde forøvrigt ganske kortelig have været det, at, naar det med Sandhed kunde siges om mig, at jeg ved en saa vigtig Sag som denne kun havde ladet mig lede af min Følelse, vilde dette ikke staa i Harmoni med den gunstige Dom, det erede Medlem tidligere fra denne Plads har udtalt om mig, og som han gjentagne Gange idag har vedkjendt sig. Derved skal jeg lade dette Punkt ligge, og da Tiden er saa langt fremrykket, vil jeg indskrænke mig til et Par ganske korte Bemærkninger lige overfor det erede Medlem. Det erede Medlem yttrede, at jeg hverken udsærlig eller med fyldestgjørende Grunde havde imødegaaet de af Mindretallet stil-

lede Andringsforslag. Jeg tror, at jeg allerede tidligere har udtalt mig saaledes om min nuværende Stilling saa vel med Hensyn til staaende Ærest som med Hensyn til Nedsættelse i de Meniges anden Klasse, at det kun vilde være at trætte Thinget at gjentage det, uden ringeste Udfigt til dermed at overbevise det erede Mindretal. Naar den erede Taler yttrede, at jeg med Hensyn til Æstertjenesten havde brugt en taktisk Bevægelse overfor det erede Medlem, idet jeg havde benyttet Udtryk som det, at han maalede med for stærke Farver, syntes det at fremgaa af det erede Medlems Udtalelser, at han antog, at jeg derved særlig havde sigtet til, at han havde givet det Mandskab, som vilde blive holdt inde til Æstertjeneste, Betegnelsen af letfindigt, hvortil han mente, at han maatte være fuldt berettiget. Jeg har intet Dieblis fundet denne Betegnelse af Mandskabet at være for stærkt malet; jeg finder den tværtimod meget mild; men det, hvortil jeg sigtede, naar jeg omtalte den stærke Farvesætning, var Skildringen af alle de Banskfeligheder, der stillede sig i Veien for en praktisk Udgøvelse af Æstertjeneste, Banskfeligheder, som jeg tror, med forholdsvis Lethed ville kunne overvindes af Administrationen. — Jeg skal, som sagt, ikke nu gaa ind paa yderligere at fremstille de Grunde, jeg har for min Stilling lige overfor de af Mindretallet stillede Andringsforslag; men det erede Medlem yttrede tillige gjentagne Gange, at jeg ikke kunde forlange, at Mindretallet skulde fravige sin Anskuelse og sin Overbevisning. Jeg finder det fuldkommen rigtigt, at det erede Medlem fremhævede, at jeg ikke kan forlange noget Saadaat, men jeg vil tillade mig at spørge det erede Medlem, om der fra min Side er faldet et eneste Ord, som tyder paa, at jeg har forlangt Sligt? Intet tværtimod. Jeg har søgt at beskæmpe Mindretallets Anskuelser, men jeg har intet Dieblis for-dret, at det skulde gaa over til mine Anskuelser som Følge af de Grunde, jeg har fremsat. — Det erede Medlem udtalte, at man i det Hele ikke maatte komme her med Sammenligninger med Straffelove, som ere gjældende hos andre Magter; det havde Intet at betyde, men vi skulde se hen til vore egne særlige Forhold. Rigtigheden heraf kan jeg til en vis Grad indrømme; men ganske at se bort fra Forholdene andetsteds er en Umulighed, naar man hører til et samlet Statsforbund, i hvilket man ikke kan indtage en ganske exceptionel Stilling. Hvorledes skulde man komme til en Forandring paa Straffelovgivningens Omraade, naar man ikke vil lade sig lede af, hvad der sker andre Steder? Man vilde aldrig nogensinde under Frederik den Sjette være kommen til Afstafelsen af Epidrodsstraffen, hvis man skulde have udfat denne Strafs Afstafelse, indtil man havde faaet Bished for, at den kunde undværes. Hvorledes skulde man være kommen dertil? Det forstaar jeg ikke. Det erede Medlem fremdrog sær-